

14. Az öngyilkos szeretőgyilkos

14.1. Menyhe felett...

Menyhe felett van egy házi nagy erdő,
piros vírvel van kifestve a mező,
fújja a szél, mindig csak azt lengetyi,
érted babám de sokat kell szenvedni.
De a Jolán szülei nem engednek,
szívem Jolán ha nem hának szeretnyi,
meglátod, hogy mit fogok cselekenni.
Szabó Gyula egy vasárnap délután,
Jolánkávol sétágot az utcán,
és őtet a ződ erdőbe vezeti,
hogy ottan majd virágot fognak szenni.
Oldalomon revolverom, de finyes,
abbó nekem három golyó elég lesz,
egyét lövök Jolánkának szívibe,
másik kettőt Szabó Gyula testyibe.
Másnap reggel esze-vissza kerestik,
de má akkó megtalála az erdész,
megtalála az erdész a kapuba,
a két holttest egymásra vót buróva.
Kilenc kislyány felöltözött fehérbe,
most viszik Jolánt a temetőbe,
kilenc legíny húzza a nagy harangot,
most temetjük az elhervatt virágot.
Apák anyák tanójak most ebbő,
hogy mi lett az igazi szerelembő,
hogy ne nyízzítek azt a nagy gazdagságot,
inkább azt a szívből bódogságot.

14.2. Horvát Jolán

Szabó Gyula Horvát Jolánt szeretnyi,
de az anya nem enged elvenni.
Megaj Jolan mit fogunk cselekenni,
ha az anyád nem engedett elvenni.

Szabó Gyula egy vasárnap délután
találkozot Jolankával az uccán.
Gyere Jolán kimegyünk az erdőbe
maj meglátod virágot fognak szenni.

Horvát Jolán el is ment az erdőre,
de nem azír, hogy ő virágot szegyen.
Hanem azír, hogy ne legyen a másé
mind a ketten itt halunk meg egymásé.

Horvát Jolán letérdelt eléje,
hogy ne öllye meg őtet a mezőbe.
De a gyilkos nem hallgatott szavára,
fölthözvágta, rálípett a nyakára.

A nyakáról a fejit is levágta,
a karjait összevissza vagdalta.
Beretvával meccette ki a szívit,
úgy kültte a másvilágra szegínkit.

Ezernyócszáz kilencvenegyik évbe
kilenc kislány öltözött feketébe.
Gyászkoszorót kötöttek a fejekre
úgy kisírták Jolant a temetőbe.

Budapest híres város, nagy erdő
vírrel van kicsepegetve a mezző.
Essik esső, fűjjaja szíl szüntelen
látod babám, mire visz a szerelem.

14.3. Szabó Gyula egy vasárnap délután...

Zsére (Nyitra)
Nagy Béláné Elgyütt Erzsébet (37)
Gy.: Szíjjártó Jenő, 1956

Tempo giusto

Sza - bó Gyu - la Hor - vát Jo - lánt sze - re - ti,
De az any - ja nem en - ge - di el - ven - ni.
Meg - állj Jo - lán, mit fo - gunk cse - le - ked - ni,
Ha az a - nyád nem hagy té - ged el - ven - ni.

Szabó Gyula egy vasárnap délután,
Találkozott Jolánkával az utcán.
– Gyere Jolán, elmegyünk (kimegyünk) az erdőbe,
Majd meglátod, virágot fogunk szedni

Horvát Jolán el is ment az erdőbe,
De nem azért, hogy ott virágot szedjen.
Hanem azért, hogy ne legyen a másé,
Mind a ketten ott haltak meg egymásér(t).

Horvát Jolán letérdelt eléje,
Hogy ne ölje meg őtet a mezőbe.
De a gyilkos nem hallgatott szavára,
Földhöz vágta, rálépett a nyakára.

A nyakáról a fejét is levágta,
A karjait össze-vissza vagdosta.
Borotvával metszette ki a szivit,
Úgy küldte el másvilágra szegénykét.

Ezernyócsáz kilencvenedik évben,
Kilenc kislány öltözzött feketébe.
Gyászkoszorút kötöttek a fejükre,
Úgy kísérték Jolánt a temetőbe.

Budapesti híres város, nagy erdő,
Vérrel van kicsepegtetve a mező.
Esik eső, fújja a szél szüntelen,
Látod babám, mire visz a szerelem.

Apák, anyák tanuljatok ti erről,
Mit érhet egy igazi szerető.
Ne nézzétek azt a nagy gazdagságot,
Hanem azt a szívbeli boldogságot.

Lakodalomba készülődő lányok, Kolon